

Sunt un vânt...

Luca Daniel

Am trecut prin inima ta și nu m-ai oprit!
Eram vântul de seară, ce sufla liniștit,
Iar, odată-n amurg, la fereastra deschisă
M-ai lăsat să zăresc... o iubire promisă.

Pe la geam alergam, mă rugam să te uiți,
Prin părul tău drag, mă jucam să mă simți,
Îmi spuneai că îți place lacrima de parfum...
Să-ți miros puritatea, lăsam frunze pe drum.

Tu știai că sunt vântul care naște văpăi,
Ți-adunam flori și rouă din a inimii văi,
De prin valuri albastre veneam numai la tine,
Când plecai, îmi scriai cu dureri despre mine.

Și-a pornit într-o zi o ninsoare spre noi,
Peste-a noastră iubire, au venit multe ploi,
De atunci, glasul tău a rămas neînțeles
Și prin ceața de-afară, neguri multe-am cules.

Am suflat pe cărări pribegite, uitarea,
Te-am trimis prea departe și voiam doar iertarea.
Înrobit, ți-am șoptit prin petale de mac...
Cât de mult te iubeam, nu știam ce să fac!

Mai târziu ai închis și fereastra prin care
Te vedeam când erai fără raze de soare,
Fără dragostea care ți-am lăsat-o mereu,
Însă tu, cu-ale tale, n-ai știut că sunt Eu!

Sunt un vânt care trece zi de zi pe aici,
Prin nisipul de mare, printre valuri și scoici,
Printre aripi și țipăt de dureri ce se sting
În sirenele care, într-un port, astăzi plâng.

Voi pleca de la tine, tare mult ți-ai dorit,
Însă vreau să nu uiți, că eu sunt infinit!
Sunt o zare albastră, sunt un nor sau o stea,
Care-ți strigă prin crengi, că ești numai a mea.

Astăzi fugi iar în iarna unei vieți ce-a trecut,
Rătăcindu-ți în suflet, vise de mai demult.
N-ai să știi că am fost printr-atâtea poeme...

Sunt un vânt, care suflă prin destin și dileme.

Cu nimic n-am greșit, că în nopți lungi și line,
Am venit să te strig, să fiu iar lângă tine,
Astăzi, tu mă alungi și prin frunze de nuc,
Te întreb la ureche : - „Unde să mă mai duc?”.

Nu-mi răspunzi și pe stradă, gulerul ridicat
Mă trimite în pasul, care-n noapte-a plecat
Și-a uitat într-o gară, pe-un peron rătăcit,
O iubire din toamna, care n-a mai venit.

Nu te chem, nu te strig, o să vină o iarnă,
Glasul meu va răzbi prin zăpezi și beteală.
Alungată de vise, tu-mi vei spune mereu
Că nu poți să iubești, și îți fac numai rău...

Dar eu știu, draga mea, că prin crengi de alun,
M-am oprit, pentr-o clipă, doar atât, să-ți spun:
Că din toate ce vin și vor trece prin lume,
Am să-ți las primăveri, adunate-n albume.

Să privești peste ani, că pe-acest trist pământ,
Ai iubit doar o vrajă, preschimbată în vânt.
Să m-aștepți la răscruce și mereu să mă chemi,
Să deschizi larg fereastra și să nu te mai temi!

Te sărut cu un vers scris în grabă pe-un nor,
Am trecut să-ți mai las o batistă de dor,
Știu că timpul distruge, astăzi, ultimul vis,
Dar in nopți de uitare, va rămâne-al meu plâns!